

בזמן הגלות מסבה לו – זועק יהודי: „כל מה שיאמר לך הבעה"ב עשה חוץ מצא"12, כל מה שבעה"ב זה הקב"ה אומר צריך לעשות, „חוץ מצא", חוץ מלהישאר עוד רגע ח"ו במצב של „צא", מחוץ לשולחן אביהם, מבקשים ותובעים כביכול מהקב"ה: „שלח נא ביד תשלח" – בשנת **ובתחלתה** „יד תשלח" – והבא **כבר** את הגאולה האמיתית והשלימה!

ויחד עם השלימות בעבודת השליחות (בסיום לקו"ת פ' ברכה) יש מיד את שלימות הנישואין – שיר השירים – של ישראל וקוב"ה [ובפרט עלידי שמקבלים גם את ההחלטה הטובה ללמוד את כל ספר תורה אור ולקוטי תורה כל חלקיהם עד סיומם. שע"י לימוד התורה בענינים אלו, ממהרים עוד יותר את ההמשכה בפועל].

לעילוי נשמת

הרב התמים יוסף ע"ה קריימן
בן - יבלחט"א - הרה"ת ר' נחמן בער שיחי' קריימן
נקטף בדמי ימיו, בן כ"ג שנה,
ביום ועש"ק, כ"ח מ"ח ה'תשע"א
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י

אנ"ש דלאס-אנדזשעלעס, קאליפארניע שיחיו

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:

<http://www.torah4blind.org>

To DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:

<http://www.torah4blind.org>

ספרי' – אוצר החסידים – ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

חיי שרה

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק א

(תרגום הפשי)

יוצא לאור על ידי

„מכון לוי יצחק"

כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות ושמונים ושלוש לבריאה

מאה ועשרים שנה לבי"ק אדמו"ר מלך המשיח

שנת הקהל

חיי שרה

כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו.

וכמודגש בנושא הכינוס – „כל ימי חיך להביא לימות המשיח“: כל עניני העבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו – בכל פרטי ושעות היום) צריכים להיות חדורים ב„להביא לימות המשיח“. לא רק „לרבות“ (כפי שכתוב בכמה מקומות), שהוא (השליח) עומד ומחכה שמשיח יבוא ואז הוא יטול חלק בזה ויהנה מזה וכו', אלא – „להביא“, הוא עושה כל התלוי בו כדי להביא „לימות המשיח“ לשון רבים, לא רק ההתחלה של יום אחד, אלא של ימות (לשון רבים) – ימות המשיח (ולא רק כאשר המשיח הוא „בחזקת משיח“⁵, אלא כל ימות המשיח – גם השלימות של „משיח ודאי“⁵ וכו').

הכוונה בפשטות היא – שמכינוס השלוחים צריכים לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, ע"י שהוא מסביר את ענינו של משיח, כמבואר בתושב"כ ובתושבע"פ, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד – ע"י לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן של חכמה בינה ודעת.

והיות שזוהי העבודה בזמן הזה, הרי מובן שזה שייך לכאן"א מישראל, בלי יוצא מן הכלל.

. . . ועוד ועיקר: מאחר שכבר סיימו את עבודת השליחות – בא כל שליח אל המשלח האמיתי, הקב"ה, ומודיע: עשיתי את שליחותי, ועכשיו הגיע הזמן שאתה, כביכול, תעשה את שליחותך [שגם הקב"ה הוא שליח (מגיד דבריו ליעקב גו"י¹¹)], וביחד עם עשר הספירות – הרי עצמותו ומהותו בעצמו, כביכול, הוא משיח צדקנו]: „שלח נא ביד תשלח“ – שלח לנו את משיח צדקנו בפועל ממש!

ואפילו אם עדיין יכול להיות ספק, שמא הקב"ה רוצה להחזיק את ישראל עוד רגע אחד בגלות, למען גודל הנחת רוח וההנאה שהעבודה

המצוות המעשיות אלא גם המצוות שהן חובת הלבבות – כגון מצוות האמנת היחוד – גם מצוות אלו צריכות להיות מורגשות בבשר הלב והמוח.

מצוות אהבת ה' לדוגמה, צריכה להיות מורגשת בגוף. כשם שבענינים גשמיים הרי „שמועה טובה תדשן עצם“⁴, וכפי המסופר בתלמוד⁵ ששמועה טובה הביאה לשינוי גופני, כך גם אהבת ה' – צריכה להטביע את רישומה בגוף שיהיה מורגש שאמנם „קרבת אלקים לי טוב“.

וכך גם ביראה, עליה לגרום לא רק לכיווץ במוח או אפילו בלב, אלא עליה להיות במדה כזו שיהיה ניכר בקשר הגשמי של המוח והלב שהוא שרוי בפחד.

בכל ענין, הורונו נשיאינו דוגמה. וכן בנידון זה קיימת דוגמה: מסופר על רבנו הזקן שכשהגיע פעם בתפלתו (בראש השנה או ביום כיפור) ל„ובכן תן פחדך“, החל להתגולל על הארץ תוך כדי אמירת פח פח (פ"א פתוחה) ומרוב פחד לא היה באפשרותו לסיים את המלה, ורק כעבוד זמן מה סיים את כל המילה „פחדך“.

דוגמא נוספת בסיפור אדות כ"ק אדמו"ר ה"צמח צדק": בשנות נשיאותו הראשונות ישב פעם והתועד עם חסידים. לשלחן הוגש „קאוויט“ (משקה חריף) נטל ה"צמח צדק" הימנו כוס אחת ושניה ואף ציזה למזוג לו כוס שלישית. אחר כן העביר ידו על מצחו ופעולת המשקה לא היתה ניכרת עליו.

והסביר זאת ה"צמח צדק" אחר כך,

א. בפרשת השבוע נאמר: „זתמת שרה בקרית ארבע היא חברון בארץ כנען“. ומסביר הזוהר ש"שרה" רומז לגוף ו"אברהם" לנשמה¹.

וזהו – אומר הזוהר – „זתמת שרה“, כשהגוף מת „בקרית ארבע“, המורכב מארבע יסודות, „היא חברון“ המחברים בעת היותו, אוי במותו: „ויבא אברהם“ – הנשמה – „לספוד לשרה ולבכותה“: הנשמה בוכה מפני שגם לאחר המיתה היא קשורה בגוף.

לפי ההנחה ש"שרה" רומז לגוף ו"אברהם" לנשמה – לא מובנת לכאורה, משמעות הכתוב „כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה“.

ב. ידוע פתגם הבעש"ט² על יסוד הכתוב „כי תראה חמור שונאך גו"י³“:

„כי תראה חמור“ – כשתתבונן בחומר שלך ותראה שהוא „שונאך“, משום שבתחלת העבודה ובתחלת החיים, קיימת שנאה הדדית בין הגוף לנשמה; „רובץ תחת משאו“ – ה"משא" הוא עול התורה והמצוות. למרות שזה „משאו“ המשא שלו. שלכן ניתנו המצוות לנשמות בגופים דווקא, משום שהכוונה היא לברר ולזכך את הגוף, בכל זאת נחשב הדבר לגביו, כמשא, שאין לו חפץ בו. ומשום כך הוא „רובץ תחת משאו“.

ג. מלבד הענין שהמצוות ניתנו לנשמות המלוכשות בגופים דווקא, הרי גוף המצוות נתלבשו בדברים גשמיים דווקא. ולא רק

(1) ראה שו"ת הרשב"א סי' תית. ד"ה רבי בנאה (אוה"ת ח"ש קיט, ב ואילך. שם כרך ב' תמב א ואילך).
(2) מובא בהיום יום ע' כג – כח שבט.
(3) שמות כג, ה.

(4) משלי טו, ל.
(5) גיטין נו, ב.

וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום. ונצחון הוא גם מלשון נצחיות, קשור עם הגילוי של „נצח“: נ' – גילוי שער הנו"ן, צ' – שנת הצדי"ק (כפי שבנ"י קראו לשנה זו) וח' – הגילוי של משיח צדקנו, הקשור במספר שמונה (שמונה נסיכי אדם).⁶

מזה מובן, שמאחר שהשלוחים עומדים כבר מזמן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, ומזמן לאחר אמצע עבודת השליחות, עד שכבר סיימו את השליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואעפ"כ עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלימה – צריך לומר, שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל.

והוא: ע"פ הידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל"⁷, „א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"⁸, וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, המשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את כל העבודה – הרי מובן, שמתחיל להתקיים „השלח נא ביד תשלח"⁹, השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא: **לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש**, כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות!

... מזה ישנה ההוראה בפועל שיש להסיק בעמדתנו עתה בהתחלה ובפתיחה של „כינוס השלוחים העולמי“:

לכל לראש – צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ושל כאו"א מישראל מתבטאת בזה – שיקבלו את פני משיח צדקנו.

זאת אומרת: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה זו –

לקוטי

שהתבונן בגדולת ה' ונפל עליו פחד רב, ויין קשה – פחד מפיוגו"⁶ ומבטל מהגוף את פעולת היין. היראה השפיעה גם על בשר הגוף. והיתה מורגשת בו עד כדי כך שביטלה מעליו את פעולת היין.

וכן גם באהבה: הרב הצדיק רבי מנחם נחום מטשרנוביל היה שמן בגופו מאמירת „אמן יהא שמיא רבא"⁷. כשהתבונן ב"שמיא רבא", ובגדולת הוי', שהוא „מברך לעלם ולעלמי עלמיא", שנמשך בכל העולמות ובכללם גם בעולם העשיה הגשמי – נתעורר באהבה ותענוג במדה שהביאו שמוניות בגופו.

ד. „זחדלת מעוזב לו" – ממשיך הבעש"ט ומבאר בפתגם שלו על המשך הכתוב האמור: עלול אתה לחשוב שכיוון שהגוף „רובץ תחת משאו", כדאי לך להתמסר רק לעבודה השייכת לנשמה, ואת הגוף תמגר על-ידי תעניות וסיגופים – נאמר לו: „עוזב תעוזב עמו" – יש „לברר" ולהעלות את הגוף.

אדם שיכוון במחשבתו כל הכוונות שבמצווה מסוימת ולא יקיימנה בפועל: הוא מכוון, לדוגמה, את כוונות מצוות תפלין ואילו בפועל אינו מניח תפלין – הרי לא רק שהוא מפסיד קיום המצווה אלא אף עובר עבירה – הוא מבטל מצוות תפלין.

ואלו כשבפועל הוא מקיים הנחת תפלין ולא מכוון את הכוונה המתאימה, מחמת חסרון ידיעה, או אף כשהוא יודע את הכוונה אלא שלא כיוונה – הרי את עונשו אמנם ישא על שלא כיוון, אבל את המצוה בפועל – קיים.

בברית מילה שהיתה אצל אחד מנכדי ה"צמח צדק", היו צריכים לבחור בין שני מוהלים, אחד מהם היה בא בשנים והיתה לו ידיעה בכתבי האריז"ל – בכל אופן בענינים

חיי שרה

שיחות

השייכים למילה. – והשני צעיר ומומחה אבל פשוט בהרבה מהקשיש, והורה ה"צמח צדק" להזמין את המוהל הצעיר, בנימוק שצריכים למול פשוט בגשמיות.

וזו המשמעות של „כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה", ש"שרה" רומז לגוף, לפירוש הזה, שכן עיקר הכוונה הוא הגוף. עתה הדבר בהעלם ולעתיד לבוא תבוא מעלת הגוף לידי גילוי במדה כזאת שהנשמה תקבל את חיותה מהגוף⁸, אלא ש"הטעינן הקב"ה – לאבות – בעולם הזה מעין עולם הבא"⁹, משום כך נאמר לאברהם – „כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה".

(משיחת ש"פ חיי שרה, תשי"א)

ה. ה"שידוך" והנישואין הראשונים המתוארים בתורה, הנם בפרשת השבוע – נישואיו של יצחק. לפי המדרש¹⁰ מרומזים בתורה גם נישואי אדם וחווה, אך אין שם אלא רמז ובמספר מלים מועט.

כשסיפר אליעזר דבר שליחותו לארם נהרים על-ידי אברהם ודרכו לשם, אמר: „ואבוא היום", מפרש רש"י¹¹: „היום יצאתי והיום באתי – מכאן שקפצה לו הדרך".

לשם מה היה צורך בקפיצת הדרך ולשם מה סיפר זאת אליעזר? – ניתן להסביר זאת בשתי דרכים, השניה היא חסידותית – ואגב כך ניטיב להכיר את ההפשטה והנשמתיות שבחסברה חסידית.

ו. א) בשעה ששלח אברהם את אליעזר לארם נהרים, כתב שטר-מתנה ליצחק על כל

(8) ד"ה לכל תכלה תרני"ט.

(9) ב"ב ספ"ק. ראה גם ד"ה ר' בנאה הנ"ל.

(10) בראשית רבה פ"ח ועוד.

(11) בראשית כד, מב. בראשית רבה נט, יא.

(6) ראה ב"ב י, א. וצ"ע. – וראה לקו"ש חכ"ה ע' 499.
(7) ד"ה וקבל היהודים תרע"ח.

החידוש שנתוסף במיוחד בזמן האחרון בעבודת השליחות: **לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה**. . . שזהו חידוש כללי ועיקרי, שאינו רק עוד פרט (או כלל) בשליחות, אלא הוא עיקר וענין כללי ביותר, ועד שהוא הענין הכי כללי בתורה – הכנה לביאת משיח צדקנו – שמקיף את כל הנקודות והפרטים של עבודת השליחות.

וכפי שכבר דובר פעמים רבות (ובפרט בחדשים והשבועות האחרונים): ע"פ הודעת חז"ל¹ שכבר „כלו כל הקיצין“, וההודעה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר עשו תשובה גם כן, עד שכבר סיימו את כל עניני העבודה (אפילו „לצחצח את הכפתורים“²), ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו – הרי העבודה והשליחות עכשיו היא: להיות מוכנים בפועל לקבלת פני משיח צדקנו **בפועל ממש!**

מזה מובן, שהמטרה של כינוס השלוחים העולמי הנוכחי מתבטאת בנקודה זו: להתדבר ביחד ולקבל החלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, כיצד לבצע את השליחות המיוחדת של הזמן שלנו: קבלת פני משיח צדקנו.

. . . כמדובר לעיל, הודיע כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר סיימו כל עניני העבודה, ועומדים מוכנים, „עמדו הכן כולכם“, לקבלת פני משיח צדקנו.

כפי שרואים זאת (כמדובר כמה פעמים) גם בכך, שבמאורעות העולם נתקיימו כמה סימנים על הגאולה, החל מהסימן (בילקוט שמעוני³) ש„הגיע זמן גאולתכם“, כפי שנראה בזה ש„מלכיות מתגרות זו בזו“⁴, בפרט במדינות הערביים.

. . . ורואים בפועל איך שנפעל ה„ילחום מלחמת ה"5 וינצח בכמה

ליצחק – הרגיש אברהם מיד בדבר. התפתחות זו היוותה את הצידוק והביסוס להתקשרותה בקדושה והוצאתה מבין החוחים, ומיד אמר אברהם לאליעזר: „אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק“. אילו לא היתה קפיצת הדרך, היתה רבקה נשארת בבית לבן ובתואל זמן מיותר. לפיכך לא היתה אפשרית תחילת ההוצאה מבין החוחים – על-ידי שליחת אליעזר – טרם מלאו לרבקה שלש שנים ויום אחד, ומשום כך היתה אחר-כך קפיצת הדרך, כדי שלא תשאר שם זמן מיותר.

כשהגיע אליעזר לארם נהרים הבין, שלבן ובתואל יבקשו לאפשר לרבקה להישאר ביניהם משך זמן (וכמו שדרשו באמת: „תשב הנערה אתנו ימים או עשור“). ואמר להם מיד „היום!“ – עליכם לדעת שלפנינו ענין התלוי ברגעים, כל רגע יקר הוא, וההוכחה לכך – היום יצאתי והיום באתי.

ז. ההוראה הגלויה הנלמדת מסיפור-תורה זה לנו ולדורות, היא: „מעשה אבות סימן לבנים“¹⁷. כשם שכדי שרבקה לא תישאר בבית בתואל רגע מיותר היתה קפיצת הדרך, כן הדבר סימן לבנים: אין להתיאש וליפול ברוח מחמת חושך הגלות, משום שהקב"ה ימהר את הגאולה, כדי לא להשאר רגע מיותר בגלות.

מצרים היא שורש כל הגלויות. וכשם שבגלות מצרים היה „בעצם היום יצאו וגו“ וכמאמר המכילתא¹⁸ לא עיכבן המקום כהרף עין, כך גם – כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות¹⁹ – בגלות הנוכחית. יש רק להשלים

נכסיו¹². ברם, כיצד היה עליו לנהוג בקשר לתאריך השטר? האם לכתוב את התאריך המוקדם, של אותו יום בו יצא אליעזר לדרכו – וכי למה לו להעביר את נכסיו מרשותו י"ז ימי הנסיעה, וביחוד לפי פסק המשנה: חייב אדם להיות חס על נכסיו¹³? אמנם בעצם הנתינה קיים צורך לשם השידוך, אבל לא בנתינה מוקדמת של שבע-עשרה יום. ואילו כשיציין תאריך מאוחר יותר של כעבור י"ז יום – תחול על השטר תורת „שטר מאוחר“, שאמנם כשר הוא, אבל אינו „חד וחלק“¹⁴. ציין, איפוא אברהם את תאריך כתיבת השטר – ולכן היתה קפיצת הדרך – היום יצאתי והיום באתי – כדי שהנכסים לא יופקעו מרשותו של אברהם לפני המועד.

בשעה שהגיע אליעזר לארם נהרים, חשש שמא ישאלוהו בתואל ולבן לפשר תאריך השטר שהוא מיום בווא אליהם והרי זה שטר מאוחר ולגבי אברהם „מחזי כשיקרא“? – הודרו אליעזר והקדים: אל תקשו קושיות – היום יצאתי והיום באתי.

ב) כתוב¹⁵ שרבקה בבית בתואל היתה „כשושנה בין החוחים“. השושנה גדלה דוקא בין החוחים, השושנה גדלה דוקא בין החוחים, בהם יש משום קיום השושנה¹⁶, ויש צורך בהתאמצות למצוא צידוק לשינוי מקום השושנה, כי החוחים אינם נותנים להוציאה משם, משום שבזכות השושנה – מטפחים ומשקים את כל השטח ומתוך כך מקבלים גם החוחים חיות. בשעה שרבקה נעשתה בת שלש שנים ויום אחד – ראויה לביאה, להנשא

(12) ב"ר נט, יא (ופליג בזה על פדר"א פט"ו – הובא בפרש"י עה"ת, בראשית כד, לו.
 (13) ערכין פ"ח מ"ד.
 (14) ראה שו"ע חו"מ סי' מג סעיף יג ובש"ך שם. תורה תמימה על הפסוק (בראשית כד, מב).
 (15) שה"ש רבה פ"ב, ב, (א).
 (16) זחי"ב כ, ב.

(17) רמב"ן בראשית יב. ו: „אמרו כל מה שאירע לאבות סימן לבנים“ (ובתנחומא לך ט: „סימן מסר לו הקב"ה לאברהם כל מה שאירע לך אירע לבניך“).
 (18) מכילתא ע"פ ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה.
 (19) מיכה ז, טו.

פון חכמה בינה ודעת.

און היות אז דאָס איז די עבודה פון דעם זמן, איז מובן אז דאָס איז שייך צו יעדער אידן אָן אויסנאָם כלל.

. . . ועוד ועיקר: וויבאלד אז מ'האָט שוין פאַרענדיקט די עבודת השליחות – קומט צוגיין יעדער שליח צו דעם משלח האמיתי, דער אויבערשטער, און איז מודיע: עשיתי את שליחותי, און איצטער איז געקומען די צייט אז דו כביכול זאָלסט טאָן דיין שליחות [וואָס אויך דער אויבערשטער איז אַ שליח («מגיד דבריו לעקב גו"11»), און צוזאַמען מיט די עשר ספירות – איז עצמות ומהות אַליין כביכול משיח צדקנו]: „שלח נא ביד תשלח” – שיק אונז משיח צדקנו בפועל ממש!

און אפילו אויב עס קען נאָך זיין אַ ספק אז דער אויבערשטער וויל האַלטן אידן נאָך אַ רגע אין גלות צוליב דעם גודל הנחת רוח והנאה וואָס די עבודה אין גלות פאַרשאַפט אים – שרייט אַ איד: „כל מה שיאמר לך הבעה"ב עשה חוץ מצא"12, אַלץ וואָס דער בעה"ב זה הקב"ה זאָגט דאַרף מען טאָן „חוץ מצא”, צו בלייבן נאָך אַ רגע ח"ו במצב פון „צא” בחוץ פון שולחן אביהם, מען בעט און מען מאַנט כביכול באַ דעם אויבערשטן: „שלח נא ביד תשלח” – בשנת ובתחלתה „יד תשלח” און ברענג שוין די גאולה האמיתית והשלימה!

און צוזאַמען מיט שלימות בעבודת השליחות (בסיום לקו"ת פ' ברכה) האָט מען גלייך די שלימות הנישואין – שיר השירים – פון ישראל וקוב"ה [ובפרט דורך דעם וואָס מ'נעמט אָן אויך די החלטה טובה צו לערנען גאַנץ ספר תורה אור ולקוטי תורה כל חלקיהם עד סיומם. וואָס דורך לימוד התורה בענינים אלו, איז דאָס נאָכמער ממהר די המשכה בפועל].

(משיחת ש"פ חיי שרה, כ"ה מרחשוון, מבה"ח כסלו תשנ"ב)

לקוטי

את "הפכים הקטנים", וכשיושלמו אלה – תהיה במהרה בימינו הגאולה השלימה עליידי משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ חיי שרה תשי"ג)

ח. על הפרשה ואברהם זקן, אומרים רז"ל²⁰: "יפה שיחתן של עבדי בתי אבות מתורתן של בנים", שהרי כמה גופי תורה נלמדים מיתור אות וכדומה, כלומר: "תורתן של בנים" נאמרה בקיצור וברמז, שהרי זה ההבדל בין תורה שבכתב לתורה שבעל-פה, שתורה שבעל-פה היא באריכות ובפירוט ותורה שבכתב – בקיצור וברמז.

ואילו שיחתן של עבדי בתי אבות מסופרת באריכות ובפירוט. יתר על כן: יש ואותו ענין מובא פעמיים ושלוש כמעשה אליעזר – בתחלה מסופר את אשר אמר לו אברהם ואת אשר קרהו ואחר-כך נשנה הסיפור – כיצד אליעזר מספר את אשר אמר לו אברהם ואת כל אשר קרהו.

ט. אף שטעם הדבר הוא משום "יפה שיחתן של עבדי בתי אבות", בכל זאת כיון שהסיפור בא בקשר לשידוך ונישואין, משמע שמלבד החשיבות של "שיחתן של עבדי אבות", ישנה גם החשיבות שבענין הנישואין.

הסבר הדבר: כשבן-ישראל עומד להקים בית בישראל, הרי זה בנין עדי עד, כי הוא מקימו על-פי תורה, תורת חיים, שניתנה מאלקים חיים, וממילא נעשה הוא בבחינת "זאתם הדבקים בד' אלקיכם חיים כולכם היום"²¹ והבית המוקם על ידו גם הוא בנין נצחי – שרק אז זה נקרא חיים באמת²².

שיחות

חיי שרה

ולכן שנינו²³ שהמתנות שהביא אליעזר לרבקה "נום זהב בקע משקלו" ו"שני צמידים עשרה זהב משקלם" – היו לשם קידושין. וכנגד מחצית השקל בקע לגולגולת, – מצוות הצדקה שהיא "כללות המצוות"²⁴ – וכנגד שני הלוחות ועשרת הדברות – שהן "כללות התורה" – שישראל קבלום עליהם בקבלת-עול באמרם "נעשה" קודם ל"נשמע"²⁵ – משום, שישודותיו של בית בישראל, הם תורה ומצוות בקבלת-עול.

י. טעם הדבר לנתינת שני צמידים – כנגד שני הלוחות, שעליהם היו עשרת הדברות חקוקות דוקא – "חרות" – ולא כתובות:

תורה שבכתב בכלל מורכבת מ"אותיות הכתיבה" – דיו על הקלף, כלומר, הדיו הוא ענין לעצמו והקלף ענין לעצמו ומשניהם יחדיו הורכבה התורה שבכתב.

גם בתורה שבעל-פה מצויים שני ענינים שונים: דיבור התורה, והאדם הלומד. שהוא בעצם נפרד מהתורה.

ברם, עשרת הדברות שעל הלוחות היו "אותיות חקוקות", כלומר, הלוחות אינם גוף נפרד מעשרת הדברות, כי מהם עצמם נעשו האותיות.

המושג של "אותיות החקיקה" בעבודת השם הוא, בהתאם למאמר²⁶ שכשהאדם זוכה נקראת התורה "ובתורתו" – תורה שלו – הוא והתורה מתהווים לעצם אחד.

ומשום כך, נתן אליעזר צמידים כנגד הלוחות דוקא, להורות שהבית בישראל שעליו להבנות על יסודות התורה והמצוה –

(23) תרגום יונתן כד, כב. ב"ר ט, ו. (הובא בפרש"י בראשית כד, כב). מדרש הגדול.

(24) ב"ב ט, א.

(25) שבת פז, א.

(26) קדושין לב, ב.

(20) בראשית רבה ט, ח.

(21) דברים ד, ד.

(22) וכמו נהר המכזב אפילו רק אחת בשבע שנים (הקוף שלם בשנים, וכמו שבוע בימים) אינו נקרא מים חיים (פרה פ"ח מ"ט. וראה לקו"ת מטות פג, ג).

(11) תהלים קמו, יט. וראה שמו"ר פ"ל, ט.

(12) פסחים פו, ב.

און אַרויסנעמען אַלע אידן פון גלות!

. . . דערפון האָט מען די הוראה בפועל וואָס מ'דאַרף ארויסנעמען שטייענדיק איצטער באַ דער התחלה ופתיחה פון דעם „כינוס השלוחים העולמי“:

לכל לראש – דאַרף מען אַרויסקומען מיט אַ הכרזה והודעה צו אַלע שלוחים, אַז די עבודת השליחות איצטער און פון יעדער אידן באַשטייט אין דעם – אַז מ'זאָל מקבל זיין פני משיח צדקנו.

דאָס הייסט: אַלע פרטים אין דער עבודת השליחות פון הפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, דאַרפן זיין דורכגענומען מיט דער נקודה – ווי דאָס פירט צו קבלת משיח צדקנו.

ווי אונטערשטראַכן אין דעם נושא הכינוס – „כל ימי חיך להביא לימות המשיח“¹⁰: אַלע עניני עבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו – בכל פרטי ושעות היום) דאַרפן זיין דורכגענומען מיט „להביא לימות המשיח“, ניט בלויז „לרבות“ (ווי עס שטייט בכ"מ), אַז ער (דער שליח) שטייט און וואַרט ביז משיח וועט קומען און דעמולט וועט ער אין דעם איינטייל נעמען און דערפון הנאה האָבן וכו', נאָר – „להביא“, ער טוט כל התלוי בו צו ברענגען „לימות המשיח“ לשון רבים, ניט בלויז די התחלה פון איין טאַג נאָר פון ימות (ל' רבים) – ימות המשיח (און ניט נאָר ווען משיח איז „בחזקת משיח“⁵, נאָר אַלע ימות המשיח – אויך די שלימות פון „משיח ודאי“⁵ וכו').

ובפשטות מיינט דאָס – אַז פון דעם כינוס השלוחים דאַרף מען קומען און להביא החלטות טובות ווי יעדער שליח דאַרף זיך אַליין צוגרייטן און צוגרייטן אַלע אידן במקומו ובעירו וכו' צו מקבל זיין פני משיח צדקנו, דורך דעם וואָס ער איז מסביר דעם ענין פון משיח כמבואר בתושב"כ ובתושבע"פ באופן המתקבל צו יעדערן לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד – דורך לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן

(10) ברכות פ"א מ"ה.

וחזרות ונשנית פעם ופעמים – אפשרית או "תורתן של בנים" – פרטי ההלכות – בקיצור וברמו.

שנינו: "קוב"ה אסתכל באורייתא וברא עלמא" וכן "בר נש אסתכל בה באורייתא ומקיים עלמא"²⁷. יסוד העולם הוא התורה. וממילא גם בעולמו הפרטי של כל אחד, כשהוא מסתכל בתורה – יסודות התורה והמצוה בקבלת-עול באופן של בנין נצחי – נברא אז ומתקיים העולם, שהבית שהוא בונה הוא נצחי, ולא תשכח מפי זרעו ומפי זרע זרעו עד עולם בדור ישרים יבורך.

(משיחת ב' דר"ח כסלו תשי"ג)

הרי לא די בכך שהוא מוקם לקיים את התורה בקבלת-עול ואילו האדם והתורה הם גופים נפרדים אם כי תואמים – כי עליו להיות גוף אחד עם התורה, ליצור תורה ממנו עצמו, להתיחד עם אנכי הוי' אלקיך, ועם שאר הדברות.

יא. זוהי המשמעות של "יפה שיחתן של עבדי בית אבות מתורתן של בנים", המתבטאת בענין של נישואין. עבדי אבות – קבלת-עול, וגם נישואין מהווים בנין על יסודות התורה והמצוה בקבלת-עול בצורה של אותיות החקיקה – ואלה מהווים יסוד ל"תורתן של בנים".

כשישנו הענין של קבלת-עול בהנחת היסודות – והיא באה באריכות ובפירוט,

(27) זח"ב קסא, ב.

לזכות

כ"ק אדונונו מזרנו זרבינו

מלך המשיח

ויהי' שעי' קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי', יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדונונו מזרנו זרבינו מלך המשיח

לעולם ועד

הוספה

בשורת הגאולה

ה.

וזהו גם א' הטעמים להדפסת קונטרס עץ החיים בהוצאה מיוחדת וחלוקתו לכאור"א מאנשים נשים וטף בסיום וחותרם יום ההולדת כ"ף מרחשון (התחלת ערב שבת זה) . . כדי להדגיש שכל הדברים האלה נמשכים בתקפם ובשלימותם (וביתר שאת) ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ה"מנהל-פועל" דשיבת תומכי תמימים, ובפרט לאחר מלאות ארבעים שנה להסתלקותו, ש"קאי איניש אדעת' דרבי"י¹, ובמילא נשלמה כבר העבודה דדור השלישי (לאדנ"ע), דור הגאולה, "ביום השלישי יקימנו ונחיה לפניו"².

. . . ויה"ר שההוספה בלימוד והפצת תורת החסידות, ביחד עם ההוספה בלימוד נגלה דתורה, שכמה עניני נגלה דתורה נמצאו במאמר זה, והפצת התורה והיהדות, כולל ובמיוחד ע"י הקמת מוסדות חדשים, וביסוס וחיזוק והרחבת המוסדות הקיימים, בתי תורה, בתי תפלה (עבודה) ובתי גמילות-חסדים – ימהרו ויזרזו ויביאו תיכף את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יאמרו ליצחק דוקא "כי אתה אבינו"³ – "תולדות יצחק".

ובהדגשה יתירה מצד השייכות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – ששמו השני (סיום וחותרם שמו) יצחק, אשר, עוד בזמנו העיד שנשלמו כל עניני העבודה, גם "צחצוח הכפתורים"⁴, ולכן ציוה (ונתן כח) "עמדו הכן כולכם"⁵ לקבל פני משיח צדקנו, ועאכו"כ בימינו אלה.

ובפרט כשרואים המאורעות שבתקופה האחרונה בנוגע ל"תולדות ישמעאל" (שבסיום פרשתנו) – אשר, נוסף לכך שכללות הענין

(1) ע"ז ה, רע"ב.
 (2) הושע ו, ב. וראה מצו"ד עה"פ.
 (3) ישעי' סג, טו. שבת פט, ב.
 (4) שיחת שמחת תרפ"ט.
 (5) אג"ק שלו ח"ד ריש ע' רעט.

"מלכיות מתגרות זו בזו"⁴, בפרט אין די מדינות הערביים.

. . . און מ'זעט בפועל ווי עס איז געוואָרן און עס ווערט דער "לחום מלחמת ה'"⁵ וינצח בכמה וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום. און נצחון איז אויך מלשון נצחיות, פאַרבונדן מיט דעם גילוי פון "נצח": ג' – גילוי שער הנו"ן, צ' – שנת הצדי"ק (ווי אידן האָבן אָנגערופן דעם יאָר), און ח' – דער גילוי פון משיח צדקנו, וואָס איז פאַרבונדן מיט מספר שמונה (שמונה נסיכי אדם⁶).

דערפון איז פאַרשטאַנדיק, אַז וויבאַלד די שלוחים האַלטן שוין פון לאַנג נאָך מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, און פון לאַנג נאָך אמצע עבודת השליחות, ביז אַז מ'האָט שוין מסיים געווען די שליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואעפ"כ איז די גאולה האמיתית והשלימה נאָך ניט געקומען בפועל ממש – דאַרף מען זאָגן אַז ס'איז נאָך געבליבן עפעס צו טאָן וואָס וועט ברענגען די גאולה בפועל.

און דאָס איז: ע"פ הידוע אַז "בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל"⁷, "א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"⁸, וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, דער איינציגער שליח שבדורנו, דער איינציגער משיח שבדורנו, אַז מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט – איז פאַרשטאַנדיק אַז ס'הויבט זיך אָן מקויים ווערן דער "שלה נא ביד תשלח"⁹, די שליחות פון כ"ק מו"ח אדמו"ר. און דערפון איז מובן, אַז די איינציקע זאָך וואָס איז איצטער געבליבן אין דער עבודת השליחות, איז: צו מקבל זיין פני משיח צדקנו בפועל ממש, בכדי ער זאָל קענען מקיים זיין שליחותו בפועל

(4) מדרש לקח טוב לך לך יד, א. וראה גם ב"ר פמ"ב, ד.
 (5) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.
 (6) סוכה נב, ב.
 (7) פי' הברטנורא למגילת רות.
 (8) ראה שו"ת חת"ס חו"מ (ח"ו) בסופו (סצ"ח). וראה שד"ח פאת השדה מע' האל"ף כלל ע'. ועוד.
 (9) שמות ד, יג.

ד"מלכיות מתגרות זו בזו" הוא מסימני הגאולה, כמארו"ל⁶ "אם ראית מלכיות מתגרות זו בזו צפה לרגליו של משיח", ה"ז בהדגשה יתירה בנוגע ל"תולדות ישמעאל", כדאיתא בילקוט שמעוני⁷ "שנה שמלך המשיח נגלה בו . . מלך פרס מתגרה במלך ערבי . . כל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים" (כפי שרואים במוחש הבלבול דאוה"ע שלא יודעים מה לעשות, ומחפשים עצות שונות כו'), והקב"ה אומר לישראל "בני אל תתייראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם . . הגיע זמן גאולתכם", וממשיך, ש"מלך המשיח . . עומד על גג בית המקדש⁸ והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם" – כפי שהכריזו ומכריזים במיוחד לאחרונה.

(משיחות ש"פ חיי שרה, כ"ב מרחשון תנש"א)

(6 בר"פמ"ב, ד. מדרש לקח טוב לך לך יד, א.

(7 ישעי' רמז תצט.

(8 להעיר מדיוק לשון המדרש "עומד על גג בית המקדש" – שגגין לא נתקדשו (פסחים פה, סע"ב. רמב"ם הל' ביהב"ח פ"ו ה"ז), דיש לומר, שבזה מרומז שההכרזה "ענוים הגיע זמן גאולתכם" באה מחוץ לארץ שלא נתקדשה בקדושת ארץ ישראל, בדוגמת החילוק שבין גג המקדש להתוך דהמקדש עצמו.

ו.

ויהי רצון, שכיון שבימינו אלה נשלמו כל מעשינו ועבודתנו בכל פרטי הענינים דמאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, ובאופן דשני חיי שרה שכולן שוין לטובה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר צחצחו את הכפתורים¹, ועומדים מוכנים² לקבל פני משיח צדקנו, ובפרט שלאחרי זה עברו עוד עשיריות שנים שבהם צעקו בני"י עד מתי (וואָס דאָס דאָרף דאָך אויך האָבן אַ שיעור), תבוא תיכף ומיד הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(ממאמר ויהיו חיי שרה תנש"א – ספר המאמרים מלוקט ח"ה ע' 60)

מח.

דער חידוש אין דער עבודת השליחות וואָס איז צוגעקומען במיוחד בזמן האחרון: לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה . . אַ חידוש כללי ועיקרי וואָס איז ניט בלויז נאָך אַ פרט (אָדער אַ כלל) אין דער שליחות, נאָר אַן עיקר און אַן ענין כללי ביותר, ביז דעם ענין הכי כללי אין אידישקייט – הכנה לביאת משיח צדקנו – וואָס נעמט אַרום אַלע נקודות ופרטים פון דער עבודת השליחות.

ווי מ'האָט שוין גערעדט מערערע מאָל (ובפרט אין די לעצטע חדשים און וואָכן): לויט דער הודעה פון חז"ל¹ אַז ס'איז שוין "כלו כל הקיצין", און די הודעה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אַז מ'האָט שוין אויך תשובה געטאָן, ביז אַז מ'האָט שוין פאַרענדיקט אַלע עניני עבודה (אפילו "צופוצן די קנעפ"2), און מ'שטייט גרייט צו קבלת פני משיח צדקנו – איז איצטער די עבודה און שליחות: צו זיין גרייט בפועל צו מקבל זיין פני משיח צדקנו בפועל ממשי!

דערפון איז מובן, אַז אין דעם באַשטייט די מטרה פון דעם היינטיקן כינוס השלוחים העולמי: צו זיך צוזאַמענרעדן און אַרויסקומען מיט החלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, ווי צו אויספירן די שליחות מיוחדת פון דעם איצטיקן זמן: קבלת פני משיח צדקנו.

. . . מ'האָט גערעדט פריער, אַז כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו האָט מודיע געווען, אַז מ'האָט שוין פאַרענדיקט אַלע עניני העבודה, און מ'שטייט שוין גרייט, "עמדו הכן כולכם", צו מקבל זיין פני משיח צדקנו.

ווי מ'זעט דאָס אויך (כמדובר כמ"פ) אין דעם וואָס אין די מאורעות העולם ווערן מקויים כמה סימנים אויף דער גאולה, אָנהויבנדיק פון דעם סימן (אין ילקוט שמעוני³) אַז "הגיע זמן גאולתכם" פון דעם וואָס

(1 סנהדרין צו, ב.

(2 ראה שיחת שמה"ת תרפ"ט.

(3 ישעי' רמז תצט.

(1 שיחת שמה"ת תרפ"ט.

(2 ראה אגרות-קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ד ריש ע' רעט.